

עלי מרפא
שערי הגליל
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

- חורבן בית הדעת
- תוכחה עם ריח טוב
- פתחו של אולם
- הליכות קודש - תשעה באב
- להוציא יקר מזולל
- התורה הזמנית:
- מליצת השכינה
- קינה על חסרון אפיון באפיון
- הזמן לשפוך שיח לפני ה'
- ניסים בחיים הפשוטים
- לקונן כמו יהודי
- קינות על גילוי כבוד ה'
- הליכות תשעה באב

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה



גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

רוצה לשנות אותך? תמשיך לרצות

אתה רוצה לעזור לו, הוא לא מפרש אותך נכון, ואתה לא מבין מה לא מובן... איך מוכיחים בלי לקלקל?

לרצות לעשות טוב. אם תוכיח את חברך מי יאמר שישמע לך, וגם אם ישמע מי מביטח שיצליח להתגבר על מה שעליו להתגבר, ואם כן מה הועילה התוכחה?

תוכחה ראויה

”אם בוער בך רצון לחולל שינוי, לעורר, אתה עלול מהר מאוד להיות אחראי לנזקים מתסכלים; ביקשת לעורר ונמצאת מעליב, חפצת לעודד וגרמת ייאוש. לא פשוט להוכיח.”

”על כן עיקר קיום מצווה זאת הוא על ידי הרצון, שיהיה רצונו חזק מאוד לראות בטובת חברו ובטובת כל ישראל טובה אמיתית ונצחית, שיזכו כולם לשוב אליו יתברך באמת”. באותה מידה שכל אדם רוצה לרצות רק את הטוב, באותה מידה בדיוק הוא צריך לרצות שכל חבריו וכל עם ישראל ירצו רק את הטוב. אם אתה אחוז בזה, יש סיכוי שדבריך יולידו רצון מספיק חזק בלב חבריך.

ואיך תתקיים מצוות התוכחה? רבי נתן מוסר הוראות פשוטות: את עיקר כוחותיך תשקיע ברצון. כל מה שאתה מעוניין לגרום לשני להבין, ואת כל כוחות הנפש שחשבת להשקיע בלשנות את התנהגותו - תנתב פנימה. פשוט תשקע ברצונות עזים להתקרב להישם, ואם מאוד איכפת לך ממנו, הגבר נא את רצונותיך שאף הוא יהיה טוב וקרוב להישם, בתוך כך "אם אפשר לו לקיים מצווה זאת של תוכחה בפשיטות לדבר עם חברו ביראת שמים מה טוב ומה נעים, כי כל אחד מחויב לדבר עם חברו ביראת שמים, אבל העיקר הוא הרצון".

אנו בעיצומה של תקופת אבלות, קרובים מאוד לתשעה באב. עומדים שוב מול החורבן וזו תוכחה. מראים לנו איך זה נראה כשלא זוכים להיות כראוי. זו השעה לשנן לעצמנו איך יוצרים התעוררות בלי לשרוף את האמונה ובלי להוביל לייאוש. העיקר הוא הרצון, ותוך כדי אם זוכים מדברים יחד ביראת שמים מתוך אהבה ואכפתיות.

(ע"פ ליקו"ה ערב ג', אוצר היראה תוכחה)

פרשת דברים פותחת את הספר החמישי בתורה, שכל כולו דרשה אחת ארוכה ועצומה שנושא משה רבינו סמוך ונראה לפטירתו. במשאו ההולך ונשזר מפרשה לפרשה, הוא לא חוסך בשבט מוסר, ומוכיח את ישראל על כל מה שעוללו. התוכחה נוקבת אך מועברת בחכמה רבה ובאהבה שאין דוגמתה.

העיקר הרצון

כל ימיו, כותב הזוהר, היה משה רבינו טרוד במחשבה אחת - הלוואי ואזכה להחזיר את כל העולם אל הקדוש ברוך הוא. הרצון הזה מלווה את משה תמיד, פועם בו יום יום. הרצון בוער בפנים, בחוץ איש לא שומע תוכחות גערות או דיבורים של התעוררות.

בדרך כלל אנשים ממהרים לומר את מה שיש להם על הלב, אם הם רוצים שיקרה משהו כולם יודעים על כך, והדברים נעשים רגישים במיוחד כשמדובר בשאיפה שלנו לשנות התנהגות של אנשים שאמורה להיות לנו השפעה עליהם, כאן מצוות התוכחה הופכת למסובכת ומורכבת. אם לא איכפת לך, לא איכפת. אבל אם בוער בך רצון לחולל שינוי, לעורר, אתה עלול מהר מאוד להיות אחראי לנזקים מתסכלים; ביקשת לעורר ונמצאת מעליב, חפצת לעודד וגרמת ייאוש. לא פשוט להוכיח.

משה רבינו אומן התוכחה, הרבה לפני שהוא נושא את דרשת התוכחה הארוכה והמאלפת של ספר דברים, הוא מקיים את מצוות התוכחה במשך שנים רבות באופן מיוחד במינו - הוא פשוט רוצה. שנים על גבי שנים הוא רוצה ורוצה להחזיר את כולם בתשובה, לעורר ולדרבן, הוא רוצה לגרום לכל יהודי להכיר את השם ולחדול מטעויות, להתיישר ולהיות טוב, אבל הרצונות הללו לא הופכים להערות וגערות, את מצוות התוכחה מקיים המנהיג הגדול מיניה וביה.

הרי ממילא, מסביר רבי נתן את המשנה החינוכית הזו, ממילא אינך יכול לגרום לאיש לעשות משהו טוב או להימנע מרע בלי שיהיה לו רצון. קשה למצוא יהודים שמעוניינים באמת לעשות רע. אפילו רשעים, יותר ממה שהם מצטיינים בתשוקות לרוע הם סובלים ממחסור חמור ברצונות טובים. העניין הוא שהדבר העיקרי שמבקשים מאיתנו להצטייד בו זה הרצון,

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בית המקדש

עיקר החיים ותיקון הכל

ב"ה יום א' וְאֶתְחַנֵּן תַּקְצָה לַפִּי; כְּ

מִכְתָּבָה קִבְּלָתִי וְכִי וְקָעַת הַדְּבָר עֲצוּר בְּבַחֲנֵית נְאֻלְמָתִי דוּמְיָה וְכִי וְצִרִיכִין לְקַיֵּם יְהִי בְּעֵשֶׂר פִּיּוּהוּ אֲגִיל יֵשׁ תִּקְוָה אֲגִיל אוֹלִי, וְאִם תִּתְּנֵב אֶלְךָ פְּעָמִים מְעַצֵּם מְרִירוֹת נִמְשָׁךְ יִדְעָתִי כְּבָר עֲבַר עָלַי אֶלְמֵי אֶלְמֵים פְּעָמִים מְרִירוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, ה' יִתְּפָרֵךְ יִחַם מַעֲתָה, וְגַם עַל שְׂאָר אֲנָשִׁים רָבִם כְּכֹלם בְּהִרְחַח שְׂעִיבָר עַל כָּל אֲחֻד מֵהַ עֲנִינֵי שְׂעִיבָר, וְכֹאשֶׁר רֵאִיתִי וְאִנִּי רוֹאֶה עֲתָה עֲנִינֵי מַעֲוִדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכֵל מִינֵי מְרִירוֹת וְצָרוֹת וְיִסּוּרִים וְכִי שְׂעוּבָרִים עַל כָּל אֲחֻד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִחֻדְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁשֵׁם עֵקֶר הַקְּדוּשָׁה עֵקֶר הַחַיִּים עֵקֶר תִּקּוּן הַכֹּל, וְמַעַתָּה אֲשֶׁר חָרַב בֵּית חַיֵּינוּ בֵּית קְדוּשָׁנוּ וְחִמְאַרְתָּנוּ אִין לָךְ יוֹם וְכִי כְמוֹ שְׂאֵמָרוּ רַד"ל מֵהַ תָּמוּד וְמוֹהַ דְּבָר, בְּפִרְט הַחֻדְבֵּן שְׂאֵצֶל כָּל אֲחֻד וְאֲחֻד שְׂהוּא חֻדְבֵּן בֵּית הַחֲכֻמָּה וְהַדְּעוּת, וְאִין מִי עֲנִינֵי בְּעִדְתֵּנוּ וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עַל רַחֲמֵי הַמְּרַבִּים בְּכַח הַצְּדִיקִין אֲמַת שְׂמִמְשִׁיכִין רַחֲמִים חֲדָשִׁים בְּכָל עֵת, וְעַל זֶה יֵשׁ לָנוּ עוֹד תִּקְוָה לְבָלִי לְאִשׁ עֲצָמָנוּ חַס וְשְׁלוֹם מִן הַצְּעִקָה וְהַצְּעָקָה בְּפִרְט בְּעַת וּבְרַמִּים הַמְּרַבִּים הָאֵל, מִי יִתֵּן רַאשֵׁינוּ מִיָּם וְעִינֵינוּ מִקוֹדֵר דְּמַעְרָה שְׂנִיבֵל לְשִׁפְךָ שְׂחִינָה כְּפִיָּם נִכַח פְּנֵי ה' עַד יִחַם וְיִשְׁעֵר אֹתָנוּ מַעֲתָה בְּחַמּוֹת וְשׂוּעוֹת אֲמַתִּיּוֹת לְצַחַת: דְּבָרֵי אֲבִיר הַחֻדְבֵּן בְּמִרְירוֹת הַלֵּב מֵאִין הִסְגֹּת עַד יִשְׁקִיךְ וְיִרָא ה' מִן הַשְּׂמִים

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן תנייני	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה ברורה ה"ב	דף היומי גשין	ימי מוהר"ת
שבת	ד	ט	רמא	קטז	סז	רכב
א	ה	סז	רמב	קפז	סח	רכט
ב	ו	י	רמג	קפח	סט	רל
ג	ז	יא	רמד	קפח	ע	רלא
ד	ח	יב	רמה	קפח	עא	רלב
ה	ט	יג	רמו	קסז	עב	רלג
ו	י	יד	רמו	קסז	עג	רלד

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב



פתחו של אולם

רבינו מביא בתורה י"ט את לשון הזהר הקדוש 'יש מדורה של שבעין כוכבין, יש להבה של שבעים כוכבים.

רבינו מפרש שם שהכונה על שבעים אמות, על אף שבכל לשון ושפה יש מדה רעה, אבל בפעם הברית נמצאים כל המדות רעות, כל השבעים כוכבים בוערים שם.

ולכן צריך באמת להרבות בדיבורים לפני השי"ת.

חם לבי בקרבי? האש בוערת? העצה היא, 'דברתי בלשוני, אין לי עצה אחרת לקרר את החמימות, רק ע"י הדיבור.

אצל המנורה היו שבעה נרות, 'שבעה קני המנורה', בזה"ק כתוב 'מנרתא דא רישא - תרין עינין, תרין אודנין, תרי נוקבא חוטמא ופה', הפה הוא ה'נר האמצעי', וכמו שמובא שכל הנרות התכופפו מול הנר האמצעי, כך גם כולם כופפים את עצמם אל הפה.

אוי! הפה, הפה. אוי! הפה, הפה.

אם הפה הוא 'שפה ברורה', אם השי"ת עוזר והפה שמור [אפגהיטן] ומשתמשים בו רק לשם ה', אזי מתכופפים באמת כל הנרות אצל הפה.

וכך היה מרגלא בפומיה דרבי אברהם בר"ן: 'הפה הרי הוא כמו טחנת קמח, כשהוא סגור ונעול, לא נטחון שם, כך גם הפה, כשהוא סגור, הוא מפסיד את מה שהיה יכול לטחון אז...'

תפתח את הפה! פתח פיך! למה אתה מחזיק את הפה סגור?

רבינו אומר שהכריכה של הספר הריהו כבר מניעה ללמוד את הספר, הספר מונח על השלחן, אבל תפתח את הכריכה!

כך גם אותו הענין עם הפה, תפתח את הפה!

כתוב בגמ' שהקב"ה אומר 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם', תפתח לי חור קטן מאד כ'חודו של מחט', שזה אפילו לא נראה לעין. כך גם אומר השי"ת 'תפתח לי רק את הפה, אני לא רוצה ממך יותר מזה, תפתח לי רק את הפה ועשה משהו, אני כבר יפתח לך, אני כבר יפתח לך כפתחו של אולם.

ניצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לספר לשון הרע אפילו אם כל הסיפור אמת, כי זה יותר מזיק לאדם שעליו מספר, כי ניכרים דברי אמת ונכנס ללב השומע.

קל וחומר שאסור לספר לשון הרע של שקר, אפילו אם עיקר הסיפור אמת אלא שהוסיף פרט או השמיט פרט, ועי"ז מתגנה האיש שדיבר עליו, יותר ממה שהיה באמת, נקרא מוציא שם רע.

ההבדל בין לשה"ר למוציא שם רע לענין תשובה, כי המספר לשון הרע וגרם נזק או צער למי שדיבר עליו, צריך לפייסו ג' פעמים במינוי ריצוי שונים. אבל המוציא שם רע אין לו מחילה עד שירצה את חברו, ואפילו מאה פעמים.

(ש"ע א"ח סי' תר"ו ס"א, ובמ"ב שם, קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף א)

**וְהִרְבֵּה חֲפָצִים בְּכַבּוּד עֲצָמוֹ, שְׂמֵחָה נִמְשָׁךְ כָּל
הַמְחַלְקֵת שֶׁהוּא בְּחַי' מַחְלֵקֵת קִרְחָה, שְׂמֵשֶׁם כָּל
הַחֲרָבֹת, וְעֹפֹב בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ:**

לקישי הלכות, נשילת ידים לסעודה 1 פ

הליכות קודש - תשעה באב

יותר מהגאולה, ויצויר בדעתו איך ייראה בזמן הגאולה, באיזה מחשבות הוא יטייל, באיזה רוממות הלב יחיה לאחר ביאת המשיח, כך יזכה יותר להתאבל ולהרגיש את הצער.

בכייה של געגוע: אין מעוררים צער על העבר, אלא געגוע על העתיד. גם בקינות שמזכירים את העבר, מזכירים את העבר בשביל לעורר בנו געגוע על העתיד, שנדע למה אנו מצפים.

לשונות של 'איכה': זועקים בקינות לשונות של 'איכה' - 'למה וכדומה. כי כפי שברור לאדם שהמציאות שלנו היא מציאות של דביקות בה', ומציאות של הארת בית המקדש, לא רק כ'מותרות', אלא כל הבסיס של המציאות שלנו הוא גילוי אור אלוהי, ולולא זה אין לו שום חיות וקיום, כך באמת יזכה לזעוק 'איכה' - 'איכה, כי למרות הכל, סוף סוף 'איכה' ישה בדד'.

חולצים הנעליים: 'דרכי ציון אבילות מבלי באי מועד', חסרות לנו הדרכים איך לעלות אל הקדושה, העצות נעלמות, ועל כן חולצים הנעליים, להראות שאין לנו עצות איך ללכת, ועל כך מתאבלים אנו לגלות עצות חדשות.

אין לומדים תורה: חסרון התורה בת"ב מעורר מחשבה, שהתורה היא באמת משובש חיינו, וכל מה שנדמה לנו לפעמים שקשה ללמוד, משום שאין אנו מברכים ברכת התורה בכוונה, ואין אנו מתבוננים בכל בוקר בשמחה הגדולה של 'אשר בחר בנו'.

אין מתאבלים על העבר: אין אנו מתאבלים על הבית עצמו שנחרב, אלא בעיקר על האור האלוהי שהיה מתגלה בבית המקדש, והאור זה עלה ונתעלה למעלה בשעת החורבן.

הייחוד שנעלם: כשבית המקדש היה קיים היה מתגלה החיבור בין העולמות שאדם היה נמצא למטה ורואה את הנחת שהוא פועל למעלה, הייחוד היה תמידי, ועתה לאחר החורבן נעלם הייחוד הזה, חיים אנו כמופרדים מלמעלה, אף שבאמת תמיד אנו מאוחדים למעלה, אך אין לנו כלים להכיל את הייחוד הזה (ליקו"מ ר"ז).

אור המקדש אצל הצדיקים: אור הייחוד הזה שוכן אצל הצדיקים, והם אלו אשר מגלים לנו את פנימיות הקשר בין העולמות, אצלם יש השראת שכינה גם בגלות.

הבכיה על העלמה: כיון שמתאבלים אנו על חסרון הייחוד והרגשת הקירבה לה, על כן קל ביותר להתאבל על החורבן, כי אין מתאבלים על מה שהיה לפני הרבה שנים, אלא על אור שקיים גם היום, רק שנעלם מאיתנו.

העלמת אור הצדיקים: כיון שמתאבלים אנו על הארת אור ה' שיתגלה בגאולה, על כן עיקר הבכיה הוא על העלמת אור הצדיקים, שאין לנו ההרגש הראוי בדברי תורתם ובספריהם הקדושים, שהרי שם שוכן הארת אור הבית המקדש (ליקו"מ תנינא ס"ז).

לצייר מחשבות של גאולה: כפי שיחשוב

הליכות

שיחות ומנהגים

אמיקודסות

מורה"ת ה'יה אומר: 'מלחמת גוג וטיג'א יצאו מן המלכות סתרים. ונשמע מזה, שיהיה אפיקודסות בעולם, ויהי יהיה עקר הנפשו שלגו'.

טלית ותפלין

רבנו ר'צה שתבחרו הבר מצוה יניח התפלין ביום הבר מצוה, לא קדם. (כף ש"ע רבי לוי יצחק באומיאן).

רבנו א"ר: 'איה וואלט געוואלט איינפירן אין דער וועלט, אז מען ווערט בר מצוה זאל מען לייך לייגן צוויי פאר תפלין' - 'הייתי רוצה להנהיג בעולם, ש'ש'עצמתיים בר מצוה, יניחו מעד שני זוגות תפלין: רש"י ורבנו תם'.

פעם ק'שדברו לפני רבנו מהטליתים מ'מ'מ נקי שהביאו מטוקקיה, המכונים 'ט'ט'ק'ש'ע טליתים' (ב'מ'מ לא היו טליתים אלו נאים כ'ל, ו'חלקם היו ש'חורות ממש והיה נראה כ'שק) א"ר רבנו, ש'צ'ר'ך לה'ש'ת'ד'ל הש'טלית תהיה נאה - 'א' ש'יינער טלית'. פי ר'צונו הקדוש היה להקפיד יותר על יפיו של הטלית, מאשר חמרת הדיו טלית הבא מטוקקיה: שיה שרפי קודש

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר י"א

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[1] וכשחאמונה כל כך בשלמות, אזי אכילתו היא יקרה מאד. כי נתיחד קדשא ברוך הוא ושכינתו, בבחינת: "ויאמר בעז לרות" וכו'. אזי, האמונה היא ממלצת על הרחוקים לפני השם יתברך, שיקרב אותם בצל כנפיו. וזה היא מליצתה:

פי עקר טענתם של הרחוקים מאמונת השם יתברך, מחמת שעקר ידיעת אלקותו אינו אלא מגלוי על הסתום. ומחמת שרואים מגלוי, שהנהגת העולם הוא על ידי מערכת המזלות, נפלו בטעויות, כל אחד לפי טעותו. ויש חושבים שהכל על פי הטבע, עולם כמנהגו נוהג. ויש חושבים שצריך לעבד את האמצעי, כמו שטענו בעגל, שרצו לעשות את העגל אמצעי. בינם לבין השם יתברך, שאמר: "אשר ילכו לפנינו" (שמות ל"א). בחינת אמצעי. ובטעויות כזה, רבים נכשלים. ועושים את הסבות אמצעי, בינם לבין השם יתברך. הינו שמאמינים בהשם יתברך, אבל מאמינים גם בן האמצעי, ואומרים שצריך לסבות. הינו שמאמינים לממשל בהספה של פרנסה, שהוא המשא ומתן, ואומרים הספה של משא ומתן עקר. כאלו חס ושלוט, בלא הספה של משא ומתן, אין יכלת ביד השם יתברך לתן להם פרנסה. ובהספה של הרפואה, שהוא סמים, עושים מהם עקר, כאלו, חס ושלוט, בלי הסמים, אין יכלת ביד השם יתברך לרפא. ואין הדבר כן, כי הקדוש ברוך הוא סבת כל הסבות ועלת כל העולות, ואין צריך לשום סבה. ועסקנו באלו הסבות, צריך להאמין בהשם יתברך לבד, ולא לעשות מהסבות עקר:

וכשהצדיק מבטל בתפלתו איזה חייב של מערכת המזלות, אזי נתייחד מהגלוי על הסתום, שיש אלקי נמצא, שהוא שומע תפלת הצדיק, ומשרד המערכות ומשנה הטבע. וכל זה יהיה לעתיד, כמו שאמרנו הקמינו, זכרונם לברכה (פסחים ס"ח): "עתידיים צדיקים להחיות את המתים", ושאר נפלאות:

אמונה בשלימות

רבינו ממשיך ומבאר שכשאדם זוכה לאמונה בשלימות, והיינו כשזוכה להשלים את קישוטי האמונה ע"י שמאיר את האמונה גם במקומות הרחוקים, שזה עיקר השלום דקדושה להאיר את הארת האמונה גם במקום של הסתרת הידיעה, וזה זוכים ע"י תענית שהוא כח ההתחלה החדשה להמשיך את מימי החסדים גם למקום של קטנות המוחין והדעת ע"י הרצון וההבנה שנותן לכו להתחיל מחדש להתקרב להשי"ת גם מתוך המקום הזה של גלות הדעת שאי אפשר לדבר דיבור לפני השי"ת, ועי"ז ממשיך מימי החסדים לשם כי מאיר את הארת האמונה גם במקומות הרחוקים, ואז גם המקומות שהם בחינת עכו"ם, נהפכים כולם לקרוא בשם ה', וזוכה לאור האמונה גם במקומות שהם בבחינת הסתרת הידיעה, ואז יכול לדבר דיבור לפני ה', (וכמו שנתבאר כל זה במאמרים הקודמים). וכאן ממשיך רבינו ומבאר שכשאדם זוכה לזה [ע"י נקודה של אתערותא דלתתא], אז השכינה ממלצת לפני השי"ת על הרחוקים שיקרב אותם אליו.

המתקת הדין

והיינו שאף על פי שהשכינה היא בחינת דין, אבל כאן השכינה עצמה ממלצת ומבקשת רחמים לפני השי"ת שיקרב את הרחוקים, ומלמדת עליהם זכות שהם רחוקים מהאמונה כי הגלוי שבעולם מטעה מאוד, והיינו שנעשה המתקת הדין בשורש עד שהדין עצמו נהפך לרחמים והשכינה עצמה ממלצת על הרחוקים, ובוודאי שעיקר המתקת נעשית ע"י הצדיק שהוא יכול לפעול תיקון עניין זה בשרשו עד שדייקא ע"י האכילה נעשה ייחוד נורא כזה עד שדייקא ע"י נעשה כזו המתקת הדינים, אבל מוכרח לזה אתערותא דלתתא מצד האדם, ועיקר אתערותא דלתתא הוא בעניין זה עצמו שמחפש ומגלה באיזה נקודה את אור האמונה דייקא במקומות הרחוקים, כמו האכילה שנראה כ"כ רחוק מגילוי אור האמונה, כי זה נראה דבר גשמי וסתמי

להוציא יקר מזולל

שליחות לקרבם לעבודת ה' ולזכותם באמירת העשרה מזמורים שגילה רבינו, וליקוטי תפילות'.

באחד הימים בלכתו עם אחיו אל מעיין המגידו כדי לטבול בו, כמנהגו מדי יום, בא למולו אורח, משה שמו. האיש, שזה מקרוב בא מירונה, החל לתנות צערו בפניו כי אין משגיחים על העניים, בחו"ל שירתי כחיל בצבא ונותר לי חץ בתוך גופי מאחד הקרבות בהם השתתפתי. ואחרי כל מה שעברתי, כאן בארץ אני נע ונד ואין לי קורת גג לראשי, ולאיש לא אכפת ממני", סיכם בעוגמה.

נכמרו רחמיו של שמואל עליו והוא דיבר אליו דברי פיוס וחיזוק. הוא לא הסתפק בדיבורים, "אם תרצה להיות אתי כאן במירון" הציע לו, "הנני מוכן ומזומן להשיגה עליך כבבת עיני. מפתי תאכל ועל מצעעי תישן". אמר עשה. ואף השיג עבורו ציצית ותפילין. הוא הרבה לשוחח עמו ועודד אותו לעבודת ה'. משה סיפר כי עד כה רחוק היה מאוד מיהדות, וה' עוזר לו וכעת הוא עושה תשובה.

בהשפעת שמואל, ישב בעל התשובה ליד ציון רשב"י מדי יום בתפילה, ואף הלך להתבודד במערת הלל הזקן והרבה באמירת 'ליקוטי תפילות' בהתעוררות. שמואל התחלק עמו במזונו, ונתן לו לישון על הכרים והכסתות שלו ליד הציון. שניהם קמו בצוותא בחצות לעבודת הבורא.

כששמע משה מידידו החדש על התלהבות חבריו החסידים בעבודת ה', השתוקק לדאותם. ואכן בבואם למירון שאב מהם חיות מרובה. לאחר מכן, בראש השנה, התחבר לאנ"ש בתפילות ובסעודות.

לימים העתיק משה את מגוריו לטבריה, שם מונה למזכיר בישיבה, הוא נשא אשה והקים בית נאמן בישראל עם ילדים ההולכים בדרך התורה והמצוות. כל ימי שמוח רבי שמואל הורוויץ על הזכות שהתגלגלה לידו להוציא יקר מזולל ולקרב נפש רחוקה לאביה שבשמים.

ימי בין המצרים תרפ"ג. בהיכל ציון התנא האלוףי רשב"י במירון וישב הנער שמואל הורוויץ מצפת אשר זה לאחרונה התקרב לחסידות ברסלב. בכל יום בצהרים אמר 'תיקון חצות' מלבד אמירתו בלילה, כנהוג. היו עמו ספרי רבינו אשר השיג במאמץ רב, והוא נהג בכוונה להשאירם ליד הציון, כדי שבאי הציון הקדוש ילמדו ויאמרו בהם. לעתים חילק או מכר קונטרסים של 'תיקון



קירוב נפשות בצל הקדוש. ציון רשב"י זיע"א במירון

הכללי לבאי המקום, וגם דיבר עם אנשים בגדולת רבינו. לא פעם קיים מצוות הכנסת אורחים כשהוא מגיש לבאי המקום לאכול ולשתות, ומאפשר להם ללון בחדרו.

ב"ח בתמוז באה קבוצת יהודים שעשו את הדרך הארוכה מבגדד שבעיראק עד למירון, הם אמרו 'חצות' ולאחר מכן ישבו לאכול. הוא ניגש אליהם וחילק להם 'תיקון הכללי'. גם לקבוצה של יהודים מפקיעין חילק תיקון הכללי כדי שייקחו עמם לכפר מגוריהם. באותם ימי הקיץ כמעט בכל יום באו אנשים להתפלל בציון רשב"י, והוא היה מעורר אותם על ידי דיבורי רבינו הקדוש.

לקראת תשעה באב שם פעמיו לצפת. ומיד לאחר מכן שב למירון. הוא העתיק מקומו לאחד החדרים בעלייה מעל החצר, לשם העביר את חפציו. מעתה דבק בציון רשב"י וכמעט שלא זז ממנו. גם את שנת הלילה לן ליד הציון, כדי שיוכל לקום בחצות.

מיום ליום התרבו העולים למירון. בחודש אב באו רבים בגלל אוויר ההרים הצלול, ואחרים כדי להתפלל לקראת חודש אלול. ובפרט באלול עצמו באו אנשים למכביר מדי יום. ושמואל חש

לחידוד

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:

"צריכין להיות חזק מאוד בעניין זה ועקשן גדול" על מה נאמר? "אך-על-פיריך, גם זה טוב מאוד מה שהוא מדמה עצמו ומרגיל עצמו כהטוב". ליקוטי הלכות, חוקות העובד"ב, ג.

עבור מה קבלו על עצמם כלל חסידי ברסלב בשנת תקצ"ה לצום שנייחמישי-שנתי?

הזוכה: ישעיה שלום זוסמן ב"ב זכה בשובר זכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן קדושים

ועל דרך זה שאר הדברים הגשמיים כפרנסה ורפואה ושאר דברים הגשמיים, שבאמת הגלוי שבהם מטעה מאוד את האדם עד שעושה עסק מהמאמצעי ונדרמה לו שאינם משמשים כי אם כאמצעי, אבל כשאדם מתעורר באתערותא דלתתא להאמין שנעשה באכילתו ייחוד אפין באפין בכח הצדיק המופלג, ובה נתעורר להאמין שהאכילה אינו דבר סתמי [אמצעי], אלא יש בו תיקון וייחוד נורא, ועי"ז מעורר למעלה את מליצת השכינה שמבקשת לפני השי"ת שיאיר בעולם אור האמונה הזה שידעו שבאמת אין שום סיבה מוכרחת בעולם, וכל הסיבות הם רק מחמת רצון השי"ת כי הכל הוא צורך תיקון וברור הניצוצות.

מליצת השכינה

וזה עצמו הלימוד זכות שממלצת השכינה על הרחוקים שהם רחוקים מאוד האמונה כי "עולם כמנהגו נוהג", ובהסתכלות הפשוטה שהיא מה שרואים "בגלוי", נראה כאילו כל העסקים הגשמיים הם בחינת אמצעי, וכדי לשבוע ולחיות צריכים לאכול, וכדי שיהיה ממון מוכרחים לעסוק בפרנסה, וכדי להמשיך רפואות מוכרחים לקחת סמים, ומחמת זה עצמו המקומות האלו כ"כ רחוקים וכ"כ מוסתר בהם אור האמונה, ומבקשת השכינה מאת השי"ת שיתגלה אלקותו בעולם ויאיר אור האמונה גם במקומות הרחוקים האלו, שידעו כולם ויבינו שהקב"ה הוא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות.

לעסוק בסבות מתוך אמונה

כי באמת כל עסקנו בסיבות צריך להיות מתוך אמונה בהשי"ת, והיינו מתוך אמונה שרצון השי"ת באלו הסיבות כי יש בהם תיקון וברור הניצוצות, [כן מובא בביאור הליקוטים שביאר מוהר"ן, וכן מחבר בליקו"ה הל' שבת ה"ג אות ד], והעיקר עי"ז זה עצמו שמגלים את אור האמונה גם במקומות הרחוקים האלו, ועי"ז נעשה עיקר תיקון העולם כי מתגלה אור הפנים דקדושה גם במקומות האלו שהם בחינת אחורי הקדושה, ואז יצא כל היניקה של הס"א ונפתח הכל אל הקדושה. וכך הוא בכל דבר גשמי שהאדם צריך לעשות, שהכל הוא מחמת התיקון שצריך לתקן באותו הדבר, [וממילא כשאדם עושה את ההשתדלות והפעולה שצריך לעשות עם האמונה הזו, אינו דואג ואינו נבהל כי יודע שבאמת התוצאה אינה שייכת להשתדלות כלל], וכך הוא גם בכל ירידה ובכל קטנות המוחזק שעובר על האדם שבכל דבר יש סודות נפלאים ונוראים ועיקר התיקון הוא דייקא ע"י שמתחזק בנקודה של אמונה גם במקום הזה של הקטנות והירידה.

קירוב הרחוקים

ומתוך דברי רבינו כאן מובן ממילא שזה עצמו מה שמבואר במאמר על קירוב "הרחוקים" שהוא שלימות קישוטי האמונה, שעיקר הכוונה לרחוקים מאור האמונה הזה שאין שום צורך באמצעי מצד עצמו ורק כל הסיבות צריך להאמין בהשי"ת לבד, וכל נקודה שאדם מחזק את עצמו באמונה גם במקומות "הרחוקים" האלו, בזה הוא משלים את קישוטי האמונה, [ובהו הוא ממשיך המתקן הדין כו עי"ז יהיה יותר קל לו ולאחרים לגלות את אור האמונה, וכך יוכל להתחזק עוד באמונה, ועי"ז נעשה עוד המתקן, עד שמאיר יותר אור האמונה במקומות הרחוקים, וכך חוזר חלילה].

סוד הגלגולים

ולפי"ז יומתק מאוד מה שעניין זה של שלימות וקישוטי האמונה גילה ה"סבא" במה שאמר "עולמיתא שפירתא דלית ליה עינין", והיינו שהוא שלימות קישוטי האמונה ע"י שמאירים את אור האמונה בשלימות וכנ"ל, ודייקא אז גילה את סודות הגלגולים שכל מה עובר על כל אחד ואחד הכל סודות נוראים ועצומים לצורך תיקוני נפשו, כי זה עצמו עניין שלימות וקישוטי האמונה, לידע שאין דבר "סתם" וכל מה שעובר על כל אחד ואחד ובכל דבר בעולם, הכל הוא תיקונים וברורים נוראים ונפלאים.

לכבוד מערכת עלה לתרופה. אנו עומדים כעת בעיצומם של ימי בין המיצרים לקראת שבת חזון, וכל אחד רוצה קצת להתחבר לנקודה שבה יוכל לחוות את האבל ומה חסר לו. אנתו כבר אחרי אלפיים שנה בלי שלמות של בית המקדש ואנו כבר נולדנו לתוך עולם של חורבן ולכן קשה לדעת איך היה צריך להראות. ננסה קצת מתוך התורה הזמנית לגעת בנקודה של החורבן, והלאי שנכח באמת לקרב אל הלב את האבל ומתוך כך לזכות ליחל ולראות בבנינה של ירושלים.

רבינו אומר: 'בְּאֵמָתָא אִם הָיָה יוֹדֵעַ הָאָדָם יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלֵם, שְׁפִילָא קַל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְהַקְדוּשָׁתוֹ בְּרַחֲמֵי הָאֱלֹהִים עֲשֵׂת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה. וְדָא הָיָה מְתַפַּלל בְּהַתְּלַבְּבוֹת יְדוּל, וְהָיָה מְדַקְדַּק מְאֹד לְקַן אֵת דְּבָרָיו.

וְכִשְׁבִּיל שְׁהָאָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ זֹאת יְדִיעָה בְּלֵב שְׁלֵם, בְּשִׁבְלֵי זֶה אֵינוֹ מְתַלְבֵּב קַל קָרָה, וְאֵינוֹ מְדַקְדַּק קַל קָרָה.

אם נתבונן בדיבור המופלא הזה, נגלה שזה כל הצרה של החיים שלנו, ובאר. אדם שעובד במפעל מן הישוב, כשהתחיל לעבוד הסבירו לו מה צריך לעשות, והתוצרת שהוא מביא כל הזמן היא תחת מנחן של המנהל והלקוחות, כך יודע הוא תמיד איך לדייק ולשפר את עצמו.

והוא מרוצה כיודע שהצליח, מכח קבלת המשוב התמידי מהתוצאה

שהפיק, ומהלקחות והמנהל המרוצים מעבודתו, וכך חווה חיי תכלית שחש שמועיל לבריאה ולמפעל ורואה זאת בעיניו.

כך בכל פינה בחיי העולם, בקשר עם אנשים הוא רואה מה משמח את חבריו ולפי זה מכלכל דבריו למצוא חן ולהרגיש קשר בריא עם הסביבה.

גם בקשר בין בן לאביו, יודע הבן מה ישמח את אביו ומשתדל לשמחו, ומחכה לראות את פני אביו רוויית בנחת ממנו.

הכלל הוא שהאדם חי מול משוב, אני נתן ואני רואה שיש מי שמקבל וזה מה שרצה וזה משמח אותו.

הדבר הזה נקרא 'יחוד אפין באפין' - להסתכל אחד לשני בעיניים, זה מה שעושה קשר ואהבה שמחה וסיפוק.

אדם מוכן לחיות בשביל זה את כל החיים, פשוט לראות שפעל טוב לזולת.

המקום היחיד שבו זה חסר, חסר מאוד מאוד, זה בתכלית האמיתית - עבודת ה', כל מי שזוכה קצת לחשוב מחיי, מגיע לשאלות האלו:

'האם אני באמת עושה את הדבר הנכון או אולי אני משלה את עצמי'??

'האם הקב"ה באמת מרוצה ממני'??

'אולי אני צריך ללמוד בצורה שונה'??

'האם אני עומד על המשבצת הנכונה בחיים, או שאולי יש לי יעוד שונה לגמרי בחיים'??

'הקב"ה שמח מהאכילה, התפילה והמצוות שלי'??

הזמן לפרש שיחתו לפני ה'

ועוד יש לבאר בענין הדאגה והתפילה על העתיד, ע"פ המובא בליקו"מ (שם תו' קא) שעל ידי אמירת תיקון חצות יכול האדם לפרש את כל אשר עם לבבו כמו התבודדות, ועיקר אמירת חצות הוא על מה שנעשה עכשיו עם האדם, וכן אמירת תהלים וכו' צריכה להיות על דרך זה, נמצא שבימים אלו המסוגלים להתעורר בענין קיימת חצות והאבלות על החורבן, הם גם זמן מיוחד גם לתהלים והתבודדות [וכן יש לבאר להיפך שגם בימים המסוגלים לאמירת תהלים כאלול ועשי"ת (כמובא בליקו"מ שם סי' עג) הוא גם זמן מסוגל לאמירת תיקון חצות].
וכמובא בספה"ק (עבודת ישראל מסעי ועוד) על הפסוק "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", שהוא נסוב על השכינה הק', שכל מבקש ה' ורודף אחריו יכול למצוא ביתר שאת בימים אלו בהם גולה השכינה גולה אחר גולה ואין עוזר לה, שבוודאי עלינו להרבות בהם באמירת תהלים ושיחה בינו לבין קונו לדרוש את ה' ולמצוא, יעזרנו השם יתברך שזוכה בימים אלו דייקא להתחזק בעבודת התבודדות ולעשות נחת רוח להשם יתברך, אמן.

איתא בשו"ע (או"ח א ג) 'ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חורבן בית המקדש', ויש לבאר כפל הלשון "מיצר" "ודואג", אכן החילוק בין לשונות אלו מבואר בדברי רבינו יונה (שערי תשובה ח"א אות ד) שצער הוא על העבר ודאגה הוא על העתיד, כמו שכתוב "אדאג מחטאתי", נמצא שהשו"ע מורה בזה שהאדם צריך להתאבל החורבן הם בצד העבר והן מצד ההווה, להיות תמיד מיצר על שנחרב בעבר וגם לדאוג על העתיד.
וענין זה מתבאר דברי רבינו (ליקו"מ תניינא סז) וז"ל 'והנה מה שעבר אין כי כבר נשרף בית מקדשינו, אך כעת שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית מקדשינו, ראוי לנו שלא לעכב ח"ו בנין בית המקדש רק להשתדל בבנינו, על כן מאוד צריך לזהר לקום בחצות' וכו', כלומר שעיקר האבלות היא לדאוג במעשיו על העתיד, לפשפש במעשיו ולדאוג מהם, ולראות שמעשיו לא יהיו מעשיו מהגורמים לחורבן הבית ולעכב את בנינו.

עומק הפרשה

ניסים בחיים הכשוטים

אינו רואה ש'אין עוד מלבדו', אלא הוא צריך לעסוק בדברים גשמיים, ובהם להאמין כי 'מלא כל הארץ כבודו', כלומר יש ארץ ויש גשמיים, ולכן מוטל עלי לעסוק בטרדות הפרנסה, במזון, ולפעמים גם ברפואה ח"ו, אבל להאמין שגם בארץ זו נמצא כבוד השי"ת, הוא ברא דבר זה כדי שאכבד אותו משם.
כשנכנסים להנהגה זו נדמה שהנה חיים עומדים להכנס למסלול של טבע, ואכן על האדם הזהזר שלא להתחמק מחובת ההשתדלות והעסק בטבע, עליו לדאוג לפרנסה ולמאכל, לבריאות ולחינוך וכן הלאה ולא להפקיר את הכל ביד ה'.
אך דווקא ירידה זו עלולה להביא את האדם לשקוע בהשתדלות זו ולתלות בה את כל מבטחו, להיות סבור שאם מעבידו לא יעלה את משכורתו כדבעי יגוע ברעב, אם יד הרופא תקצר מלהושיע אין לו תקווה, הניסים קיימים בסיפורי צדיקים או לאנשים מסויימים אבל אדם תכליתי כמוהו נתון בתוך מסגרת הטבע, ובפרט אם מכיר שמעשיו שאינם מתקנים כראוי, בוודאי שלדעתו אין לו לתלות את מבטחו בהשי"ת שיהפוך עבורו את מסגרת הטבע.
לכן עומד משה רבינו ערב כניסת הנהגת 'יהושע בן נון, ומודיע לו ולכל ישראל: ניסים פלאיים אלו שראיתם בנפילת שני המלכים לא היו רק תחת הנהגת - הנהגה של שידור מערכות הטבע, אלא כך גם עומד השי"ת להתנהג אתך בהנהגת 'הושע' - הנהגה של טבע וחובת ההשתדלות, וגם אם תפלו בנפילות רוחניות וגשמיים, גם שם תזהרו לחקוק בזכרוכם כי 'כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה. לא תיראום כי ה' אליהם הוא הנלחם לכם".

וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בְּעַת הַהֵיכָל לְאֹמֹר, עֵינֶיךָ הָרְאִיתָ אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהֵיכֶם לְשֵׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה בְּנֵי יַעֲקֹב ה' לְכָל הַמְּמַלְכוֹת אֲשֶׁר אֵתָּה עִבֵר שָׁמָּה:
הקטן מפרשי התורה (ראה אלשיך, אוה"ח ועוד) למה נאמר פסוק זה דווקא כלפי יהושע בן נון, והלא הוראה זו שלא יראו ממלחמות ארץ ישראל מכוונת כלפי כל ישראל, כמו שמסיים הפסוק 'לא תראום'.
את עומק הענין, מבאר רבי נתן כי בימים אלו הסתיימה הנהגת משה רבינו בו הנהיג את ישראל באופן פלאי, דרך המתאימה בעיקר לדור דעה, דור שעמדו והורו באצבע 'זה אלי ואנוהו', דור היושבים בעל כבוד, אוכלים לחם של מלאכי השרת (יומא עה: ושותים מים קדושים מבארה של מרים, אין להם שום טרדה וקושי המרחיקים אותם מהשי"ת.
דור זה הנהיג משה רבינו בהנהגה ש"אין עוד מלבדו", הוא עורר את ישראל לפרוש עוד ועוד מכל אחיזה בחיי העולם, גם אם אין להם מים ומזון לא יעלו על דעתם שום דאגה, דור בו עליהם להיות 'לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה'.
כעת הם נכנסים להנהגה אחת לגמרי, הנהגה של 'איש תחת גפנו ותחת תאנתו', הנהגה של מאכל ומשקה גשמיים, הנהגה של דאגות על המחיה ועל הכלכלה, הנהגה שלכאורה מרחיקה מאד את האדם מהשי"ת, אך דווקא בשביל הנהגה זו ברא השי"ת את העולם.
הנהגה לתקופה זו אינה הנהגה גלויה של משה רבינו בעצמו, אלא של 'הושע', כלומר, הנהגה בה כבר האדם

לקונו כמו יהודי

פעמים מתגבר מאוד הצער גידול בנין, והאדם מרגיש שכבר אין בכוחו להתפלל ולבקש עבורם, אין לו כבר את האמונה שהמציאות יכולה להשתנות, בפרט לאחר שבגרו הנערים, והמציאות קשה מכפי שתיאר בתחילה.
אך לשם כך ראוי לנו לשים לב באיזה אופן נפלא ירמיה הנביא מקונן על חורבן בית המקדש, הוא מלמד אותנו באיזה אופן אפשר לעורר חממים להמתיק את כל המציאות הנדמית כמציאות שאינה ניתנת לשינוי.



ירמיה הנביא מקונן, מספר את המציאות הקשה לאחר שפגש את החורבן, וזועק לה' 'איכה ישיבה בדרך' - מי כמוהו יודע את סיבת החורבן, הרי הוא בעצמו הוכיח והזהיר את ישראל, הוא ידע את אשר עתיד לבוא אליהם ר"ל, ובכל זאת כאשר ראה לנגד עיניו את גודל החורבן, לא התחיל להתפלל על בניין הבית, אלא יצא בקול קינה וזעקה - 'איכה'.

צעקה וקינה על כך שלא ייתכן מציאות כזו של חורבן. וכך מרבה לספר על המציאות הקשה, כסיפור דברים. לא כתלונה ח"ו, אלא להיפך מתוך כך שאין לו לאן לברוח ולמי להביע את הכאב. כמו תינוק שאביו מכהו, יש שיברח לבכות בחדרו, ויש שישבו אל אביו המכהו לבכות ולקונן על קושי מצבו, להישען עליו מתוך בטחון ברחמיו, שיקשיב לו ויכיל אותו.



כך גם צריך לזעוק ולקונן לפני ה', לא באופן של תפילה, אלא רק קינה על המצב: היכן הלכו בחורי, היכן שמחת היהדות והאהבה שאמור להיות בלב יהודי, למה שבתו הבחורים מנגינתם וכו'. אוי, בני ובחורי הלכו בשבי, ועוללי בגולה - בחורים טחון נשאו ונערים בעץ כשל, 'בני ציון היקרים מפז המסולאים בפז איכה נחשבו [בעיני עצמם] לנבלי חרש'.

רק מתוך קינות שכאלו, מוצאים אנו את ירמיה הנביא מתעורר ואומר (פרק ג'): זאת אָשִׁיב אֶל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל - לאחר שכבר חשבתי שאבדה תקווה, התחלתי לייחל לה', ולאשיב אל ליבי דברי חיזוק ש'חֲסִדֵי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנֹנוּ כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו' - בוודאי החסדים שלך לעולם לא נגמרים, תְּדַשְׁשִׁים לְבָבְךָ רַבָּה אֲמַנְתָּךְ - בכל בוקר מתחדשים חסדיך הגדולים, ובוודאי יתקיים הבטחתך, תְּלַקְּחֵי יְהוָה אֶמְרָה נִפְשִׁי עַל כֵּן אוֹחִיל לוֹ, טוב יְהוָה לְקוֹנוֹ לְנִפְשׁ תְּדַרְשֶׁנּוּ, טוב יְחִיל וְדוֹמָם לְתַשׁוּעַת יְהוָה - בנתיים אני שותק ודומם ומצפה לישועת ה'.



כאשר אדם מתאבל ומקונן לפני השכינה כמו יהודי, לא כמו גוי המקונן לעצמו, הוא יכול להתחזק באמת ולקבל דברי נחמה אמיתיים, עד שיזכה באמת לראות נחת יהודי אמיתי מבניו.

וגם זה בכלל 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה' - שהרי כל נפש ישראלית היא בבחינת ירושלים, אשר אמור לשכון עליה השכינה הקדושה, ומי שכואב ומתאבל כמו יהודי, שמקונן לפני אביו שבשמיים, לא אבילות של גויים שרק מתאוננים בצער ויאוש, הוא יזכה לראות בבניינה.

◆ **בן דוד עבדך יבוא ויגאלנו:** לרגל ימי ההשתוקקות לגאולה השלמה, שוב ניתן להשיג את הספר הנפלא 'מועדי ישראל - נחמה וגאולה' המלקט את דברי רבינו ז"ל ותלמידיו זיע"א על ענייני בין המצרים, ענייני החורבן, וגאולת הכלל והפרט. ניתן להשיג בכל נקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב בארץ ובעולם. הפצה ראשית: 0527625525.

◆ **לא נראה בפשט הזה:** מהדורה מיוחדת ומפוארת לספרה"ק 'ספר המידות', עם מראי מקומות מורחבים מסודרים לפי קטגוריות, ממוהרות, מהרב מטשעהרין, ומרבי צדוק הכהן מלובלין. ביאורים מלוקטים מספרי רבינו ז"ל, והשלמות מערך לערך. מפתח ערכים מורחב. יוצא לאור ע"י מכון 'אבן שנתיה': 1599510000.

◆ **הופיע! הספה"ק 'סיפורי מעשיות' - מעשה י"ג,** עם הפרוש החשוב 'נפלאים מעשיך', המבוסס על מקורות בספרי רבינו ז"ל ותלמידיו זיע"א. הפצה ראשית: 026643850. בארה"ב: 8454185532.

◆ **קנין חדש מלא ישן:** מכון 'משך הנחל' במבצע היסטורי מיוחד: כל ספרי 'משך הנחל' שיצאו לאחרונה במהדורה חדשה ומפוארת - בחצי מחיר! ואלו הן: 'שיחי שרפי קודש', ג' הכרכים המורחבים והמתוקנים; 'שארית יצחק', כתביו וקורותיו של רבי יצחק ברייטער הי"ד - הארי שבחבורה בפולין שלפני המלחמה; 'שער אפרים ב' כרכים - מאת החסיד המופלא ר' אפרים ל' זצ"ל; 'ותרת יקותיאל', שו"ת מכתב ידו של הגאון ר' יקותיאל זלמן אב"ד ק"ק מעדוועדיווקע - מגדולי תלמידי מוהר"ת, עם פרקי תולדותיו. ועם 'דרשת מוסר' מכת"י המגיד מטיראוויצע. נצלו את ההזדמנות! 026273120.

י"ל ע"י מכון עלה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למוניים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

אבל מאידך גיסא, שאנחנו כבר היגענו על כל השבוע צער ויסורים והאבלות על ירושלים, וגם יודעים שהולכים ימים שצריכים להתגבר ולהתאבל יותר ויותר, על כל פנים משמחים ומנחמים את עצמם בזה שהולך יום מנוחה וקדושה בזה, שבת קדש, יום שמחה וחדוה, ואוכלים ומתענגים בתענוג שבת שהוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות, ומצפים שבזכות היום הקדוש הזה שבת קדש סוף כל סוף יושיענו השם יתברך, ויגאלנו גאולה שלמה בקרוב אמין:

ימי שמואל להחסיד רבי שמואל חורבין זצ"ל, ח"ו, צה

יהלום

שבאמת האיש הישראלי רחוק בעצמו לגמרי מכל הדברים רעים ומכל התאוות ומדות רעות: לקושי הלכות, חוקות העמים ב. א.

קשה לי מאוד בתשעה באב להאריך באמירת הקינות, קל יותר לעסוק בקריאת ולימוד סיפורי החורבן.

קשה להאריך בקינות כאשר נדמה שסתם צריך לומר איזה ספר במשך יום התשעה באב, אם זוכר הנך שאתה יושב לפני השכינה ומקונן, והיא יושבת כנגדך ומקשיבה ומתפיסת בכל פעם שאתה מוציא איזה דיבור של עגנוג לגאולה, ובכל רגע שאתה מראה לה שלא טוב לך בגלות, וחספי הנך בחיים אחרים, אזי תזכה להנות ולהתחבר לאמירת הקינות.

גם אין חובה להלחץ לסיים הקינות, טוב מעט בכונה מהרבות שלא בכונה, וכאשר נגמר הכח להתעורר, אז לומר באמירה בעלמא, ואחר קצת זמן לנסות להתחבר שוב לכמה מילים, וכך חוזר חלילה.

מהו ההבדל בין הקינות לבין תפילה על הגאולה וגילוי מלכות ה', והאם יש לזה נפק"מ לאופן התפילה וההתבודדות שלנו עם השי"ת?

יש מציאות שאין כח לבקש להתחנן ולפי"ס, רק לאונן ולקונן.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצע בעיר בית שמש יצ"ו

קצת מדיני תשעת הימים ומוצאי ת"ב

מקום להחמיר. ואם גורם לשמחה גדולה וכן תכשיטים, אין לקנותם אלא לצורך גדול. אבל אם הוא כלי שצריך לברך עליו שהחינוך, יש לאסור.

אכילת בשר ושתיית יין

א. אסור לאכול בשר בהמה או של עוף. וכן כל דבר שנתבשל ביחד עם בשר. אבל מה שנתבשל בקדרה בשרית, מותר.

ב. שיידי הבשר שנסארו משבת, אסורים באכילה באמצע השבוע. ומה שיש נדון בפוסקים להיתר, הוא משום שהיה צורך לזרוק אותם, מה שאין כן כיום שאפשר להקפיאם.

ג. קטנים: 'עד גיל חינוך', אין צריך להחמיר שלא יאכלו בשר. 'מגיל חינוך', אם אפשר למנועם מזה יש להחמיר. אבל אם בגלל זה לא יאכלו כהוגן, אפשר להקל עד גיל תשע.

הוא חלל חוקו לבשר עוף, אפשר לתת לו כפי צרכו עד גיל בר מצוה.

ד. עוגה שיש בה יין: אם טעם היין נרגש היטב, לכתחילה לא יאפו עוגה כזאת. ואם אפו כבר, המיקל לאוכלה אין למחות בידו. אבל 'אם אין נרגש היין היטב', מותר לאפותה ולאוכלה.

ה. העושים בימים אלו מיני מעדנים מדגים או גבינה - אם אינם באים בכדי להשביע אלא לתענוג בעלמא, נראה דלאו שפיר עבדי.

דינים לאחרי ת"ב

א. כל הדינים הנוהגים בתשעת הימים, נוהגים עד עשירי בחצות היום, כלומר עד יום שישי בחצות היום. אכן בשנה זו כיון שהוא ערב שבת, התירו לעשות

צו לעבן א
הימים טובים
02-50-90-567